

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

485. SESJA PLENARNA W DNIACH 12 I 13 GRUDNIA 2012 R.

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywy Rady 77/91/EWG i 82/891/EWG, dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE i 2011/35/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010

COM(2012) 280 final – 2012/0150 (COD)

(2013/C 44/12)

Sprawozdawczyni: **Lena RUSENOWA**

Parlament Europejski, w dniu 5 lipca 2012 r., oraz Rada, w dniu 10 lipca 2012 r., postanowiły, zgodnie z art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywy Rady 77/91/EWG i 82/891/EWG, dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE i 2011/35/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010

COM(2012) 280 final – 2012/0150 (COD).

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 21 listopada 2012 r.

Na 485. sesji plenarnej w dniach 12–13 grudnia 2012 r. (posiedzenie z 12 grudnia) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 153 do 1 – 3 osoby wstrzymały się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje wniosek ustawodawczy dotyczący ram służących zapobieganiu kryzysom bankowym, utrzymywaniu stabilności finansowej i zmniejszeniu obciążeń dla finansów publicznych poprzez stworzenie nowych instrumentów prewencyjnych, wczesnej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zapewnienie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych w UE, które stoją na progu upadłości, jest istotnym elementem ukończenia procesu tworzenia rynku wewnętrznego. EKES popiera wdrożenie proponowanych instrumentów, ale pragnęłby otrzymać dodatkowe wyjaśnienia dotyczące nowych instrumentów, które nie zostały sprawdzone w trakcie kryzysów systemowych. EKES oczekuje, że treść merytoryczna dyrektywy będzie zgodna z treścią przepisów dotyczących unii bankowej.

1.2 EKES zgadza się z propozycją, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwymi organami, opracowywały i aktualizowały plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Komitet jest przekonany, że możliwe byłoby ulepszenie opracowywania i aktualizowania

planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zarówno na poziomie poszczególnych instytucji, jak i grup, gdyby w ten proces zostały włączone również banki. W istotnych kwestiach, o ile to właściwe, należy również zasięgnąć profesjonalnej opinii innych zainteresowanych podmiotów, na przykład organizacji konsumenckich lub przedstawicieli związków zawodowych itp., na które mogą wpłynąć plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

1.2.1 Banki centralne, w tym EBC, są najważniejszymi organami do przeprowadzenia oceny zagadnień leżących w interesie publicznym, a EKES zaleca włączenie ich w proces oceny planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu ich niezależności.

1.3 Należy podnieść wymagania dotyczące poufności w odniesieniu do instytucji kredytowych, a także ich planów

naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Szczególne postanowienia w dyrektywie powinny zapewniać, by wszystkie organy, instytucje i zainteresowane podmioty, które biorą udział w opracowywaniu, aktualizowaniu i ocenie planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, ściśle przestrzegały poufności właściwych informacji.

1.4 EKES z zadowoleniem przyjmuje proponowane przepisy umożliwiające wprowadzenie ujednoliconych zasad i warunków, zgodnie z którymi udziela się wsparcia finansowego w ramach grupy, a jednocześnie zwraca uwagę, że ochrona interesów i praw odbiorcy wsparcia i podmiotu udzielającego wsparcia powinna być należyście wyważona w przypadkach braku między nimi porozumienia dotyczącego wsparcia. Komitet w pełni popiera postanowienia art. 19 ust. 1 i proponuje rozszerzenie wymogów zawartych w art. 19 ust. 1 lit. f), aby dodatkowo obejmowały wszelkie **wyższe wymogi dotyczące funduszy własnych i płynności**, nakładane przez organ regulacyjny państwa, w którym siedzibę ma podmiot udzielający wsparcia.

1.5 Najważniejsze warunki inicjujące wyznaczenia zarządcy nadzwyczajnego powinny podlegać decyzji właściwych organów. EKES akceptuje konieczność zapewnienia właściwym organom pewnego marginesu swobody, ale biorąc pod uwagę **istotną rolę i uprawnienia** przekazywane zarządom nadzwyczajnym, Komitet rekomenduje zwiększenie poziomu pewności dla instytucji poprzez ustanowienie **jednoznacznych i wyraźniej określonych zasad i warunków uruchomienia procedury ich wyznaczenia**.

1.6 Powołanie zarządcy nadzwyczajnego jest bardzo inwazyjnym środkiem wczesnej interwencji, który powinien być stosowany po wyczerpaniu mniej inwazyjnych środków. Jednakże mogą pojawić się okoliczności, w których sytuacja finansowa instytucji ulega zbyt szybkiemu znacznemu pogorszeniu i konieczne jest powołanie zarządcy nadzwyczajnego bez czekania na wdrożenie mniej inwazyjnych środków wczesnej interwencji, o których mowa w art. 23 ust. 1. W takich okolicznościach możliwe powinno być powołanie zarządcy nadzwyczajnego nawet wówczas, gdy jeden z opisanych w art. 24 warunków jego powołania (tzn. „inne środki **podjęte** zgodnie z art. 23 nie wystarczają do zaradzenia temu pogorszeniu”) nie jest spełniony.

1.7 Konieczne jest lepsze rozróżnienie i wyjaśnienie uprawnień i zadań organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Podczas gdy właściwe organy/organy nadzorcze są odpowiedzialne za wczesną interwencję, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiadają za wybór i stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednakże w określonych przypadkach niektóre zadania są wykonywane zarówno przez organy nadzorcze, jak i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W zależności od decyzji podjętych przez państwa członkowskie organy nadzorcze mogą wykonywać zadania organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale te dwie funkcje powinny być rozdzielone, aby zminimalizować ryzyko zwłoki. EKES pragnie zachęcić do wprowadzenia jasnego rozróżnienia między misją organów nadzorczych i organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do określenia terminu ich interwencji.

1.8 W dyrektywie proponuje się, by organ zarządzający instytucją **powiadamiał właściwy organ**, kiedy uzna, że instytucja znajduje się lub może się znaleźć na progu upadłości.

EKES uważa, że jeżeli inicjatywę pozostawi się w całości w rękach zarządu banku, **decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może** zapaść zbyt późno. W dyrektywie należy jasno i wyraźnie stwierdzić, że organy nadzorcze mają prawo i możliwość powiadomienia organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez czekania na informację ze strony zarządu banku, o ile uznają, że warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały spełnione, ale powiadomienie jest opóźnione. Należy w dyrektywie zobowiązać państwa członkowskie do nałożenia wysokich kar na zarządców banków, którzy łamią zasady praktyki zawodowej.

1.9 Szeroki zakres uprawnień przyznanych organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w połączeniu z ograniczonymi uprawnieniami do odszkodowań przyznanymi osobom trzecim, **budzi wątpliwości dotyczące rzetelności prawnej proponowanych ram**. W wielu państwach członkowskich, zwłaszcza w których obowiązuje prawo precedensowe, sądy prawdopodobnie byłyby skłonne chronić swoje uprawnienia do rozpatrywania roszczeń o sądową kontrolę wszelkich decyzji podejmowanych przez organ administracyjny, o ile jednostka lub grupa może dowieść, że poniosła straty na skutek tej decyzji. Jeżeli ktokolwiek uzna, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zarządcy **poważnie naruszyli etykę zawodową**, jedynie sędziowie dysponują pewnym rodzajem immunitetu z tytułu decyzji podejmowanych w sądzie, ale żadne przepisy lub postanowienia nie mogą rozszerzyć tego przywileju na organ administracyjny, na przykład organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który z tego względu może **być pociągnięty przed sądem do odpowiedzialności za straty**.

1.10 Konieczne są dodatkowe wyjaśnienia i doprecyzowania dotyczące instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Aby zminimalizować wszelką niepewność wśród inwestorów, należy ustanowić jasne zasady dotyczące zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji oraz warunków progowych ich zastosowania.

1.11 EKES z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie jednolitych zasad finansowania, opartych na składkach ex ante na fundusze gwarancji depozytów oraz fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Kryteria dotyczące składek na fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wydają się być właściwe i realistyczne w odniesieniu do obecnej sytuacji; warunki gospodarcze i finansowe mogą jednak nieoczekiwanie ulec zmianie, czego byliśmy świadkami w ubiegłych latach. EKES sugeruje wprowadzenie **zasady, zgodnie z którą możliwa byłaby okresowa zmiana kryteriów dotyczących składek ex ante**.

1.12 Zgadając się z potencjalnymi korzyściami wynikającymi z ewentualnej synergii związanej z istnieniem jednej instytucji do spraw funduszy gwarancji depozytów oraz funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Komitet z zadowoleniem przyjmuje również podejście Komisji umożliwiające każdemu państwu członkowskiemu podjęcie decyzji, czy woli ono jeden, czy dwa mechanizmy finansowania (fundusze). W obu przypadkach należy ustanowić w dyrektywie realistyczne przepisy zapewniające to, że fundusz gwarancji depozytów będzie mógł spełniać swoje główne zadanie polegające na zapewnieniu stałej ochrony depozytariuszy detalicznych, biorąc pod uwagę uzgodnienia dotyczące unii bankowej.

1.13 EKES z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych w UE, które stoją na progu upadłości, co stanowi zasadniczy element urzeczywistnienia rynku wewnętrznego. Europejski system mechanizmów finansowania mógłby zapewnić to, że wszystkie instytucje podlegałyby jednakowo skutecznym przepisom dotyczącym finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jednocześnie przyczyniając się do zapewnienia stabilności jednolitego rynku i jednakowych warunków konkurencji. Komitet przyjąłby z zadowoleniem możliwie jak najszybsze określenie **realistycznego planu działania** na rzecz ustanowienia przyszłego systemu mechanizmów finansowania.

1.14 EKES ma niemniej nadzieję, że dyrektywa będzie służyła dalszej realizacji celu dotyczącego osiągnięcia ściślejszej integracji i konwergencji regulacji, począwszy od krajów strefy euro.

2. Wstęp

2.1 Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy⁽¹⁾ ustanawiającej skuteczne ramy polityki **zarządzania upadłością banków w sposób uporządkowany oraz zapobiegania efektowi domina** w innych instytucjach poprzez zapewnienie właściwym organom **wspólnych i skutecznych instrumentów i uprawnień w zakresie zapobiegania kryzysom bankowym, utrzymywania stabilności finansowej i ograniczenia do minimum narażenia podatników na straty**. Ponadto obecny wniosek stanowi doprecyzowanie poglądów Komisji na ramy zarządzania w sytuacji kryzysowej w sektorze finansowym, wyrażonych wcześniej w jednym z jej komunikatów⁽²⁾. Nowe ramy prawne mają stanowić alternatywę szczególnie wobec aktualnych krajowych procedur niewypłacalności i ratowania oraz są zgodne z kluczowymi właściwościami skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych, opracowanymi przez Radę Stabilności Finansowej⁽³⁾, i z zasadami uzgodnionymi na spotkaniach G20.

2.2 Procedury ratowania stanowią ogromne obciążenie dla finansów publicznych, są źródłem zaburzeń konkurencji, zwiększają pokusę nadużyć i są obecnie uznawane za niezadowalającą opcję w sytuacji, w której likwidacja banku grozi wywołaniem efektu domina. **Oczekuje się, że proponowane ramy:**

- **zmniejszą narażenie podatników** na koszty prowadzenia działań ratunkowych w bankach;
- zapewnią organom publicznym **niezbędne uprawnienia do podejmowania działań zapobiegawczych, wczesnej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji** banków w sytuacji kryzysowej;
- **ustanowią instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji**, w tym instrument umorzenia lub konwersji długu, dający organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prawo do **umorzenia roszczeń niezabezpieczonych wierzycieli instytucji znajdującej się na progu upadłości oraz konwersji należnych wierzytelności na kapitał własny**.

⁽¹⁾ COM(2012) 280 final.

⁽²⁾ COM(2010) 579 final.

⁽³⁾ Zob. Rada Stabilności Finansowej, Kluczowe właściwości skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych, październik 2011 r.

2.3 W dniu 12 września 2012 r. Komisja zaproponowała ustanowienie jednolitego mechanizmu nadzorczego (SSM) dla banków w strefie euro. Ostateczna odpowiedzialność za konkretne zadania nadzorcze związane ze stabilnością finansową wszystkich banków w strefie euro będzie spoczywać na Europejskim Banku Centralnym (EBC). Krajowe organy nadzorcze będą nadal odgrywać istotną rolę w codziennym nadzorze oraz przy opracowywaniu i wdrażaniu decyzji EBC. EBC będzie uprawniony do wdrożenia **środków wczesnej interwencji**, jeżeli bank złamie lub spowoduje ryzyko złamania regulacyjnych wymogów kapitałowych. Po osiągnięciu porozumienia w kwestii obecnych systemów gwarancji depozytów i wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych Komisja planuje opracowanie wniosku dotyczącego jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który byłby odpowiedzialny za koordynację stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w bankach w ramach unii bankowej (UB).

3. Uwagi ogólne

3.1 Wydarzenia ostatnich lat pokazały, że należy zapobiegać kryzysom bankowym, aby w możliwie jak największym stopniu unikać upadłości banków; smutnym wnioskiem, jaki można wyciągnąć z pierwszego kryzysu w 2007 r., jest to, że upadek znacznego **pojedynczego banku** niemal zawsze powoduje kryzys **systemowy** powodujący znane skutki społeczne i gospodarcze. W takich sytuacjach odstępiania od przyjętych i **powszechnie akceptowanych zasad** prawa upadłościowego są uzasadnione **interese publicznym**.

3.2 Obecnie nie ma **ujednoczonych na szczeblu UE procedur restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych**, a EKES z zadowoleniem przyjmuje wniosek ustawodawczy dotyczący ram służących zapobieganiu kryzysom bankowym, utrzymywaniu stabilności finansowej i zmniejszeniu obciążeń dla finansów publicznych poprzez stworzenie nowych instrumentów i procedur. Komitet zdaje sobie sprawę, że same nowe instrumenty i procedury prewencyjne, wczesnej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w niewielkim stopniu mogą rozwiązać kryzysy systemowe, ale w razie ich właściwego i konsekwentnego stosowania mogą przyczynić się do zapobiegania ich wystąpieniu. Popierając wdrożenie instrumentów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, EKES ostrzega, że część z nich (umorzenie lub konwersja długu) nie została wypróbowana w kryzysach systemowych i brakuje dostatecznego doświadczenia w kwestii ich stosowania, co oznacza konieczność traktowania ich ze szczególną uwagą.

3.3 EKES z zadowoleniem przyjmuje próbę ustanowienia ram zarządzania upadłością banków w sposób uporządkowany i zgadza się, że „... ze względu na to ryzyko systemowe i ważne funkcje gospodarcze pełnione przez instytucje, zwykła procedura upadłościowa nie zawsze jest odpowiednim rozwiązaniem ...”⁽⁴⁾. Dostrzega również, że w przypadkach, gdy interes publiczny wymaga uporządkowanej restrukturyzacji i likwidacji banku znajdującego się na progu upadłości, zarządzanie należy powierzyć **wyspecjalizowanemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji**, który nie jest organem sądowym. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji to w rzeczywistości **organ administracyjny** dysponujący

⁽⁴⁾ COM(2012) 280 final, uzasadnienie, s. 4.

uprawnieniami, które tradycyjnie są niekwestionowaną domeną **organów sądowych**, zatem przeniesienie uprawnień wiąże się z pewnymi zmianami prawnymi. To przeniesienie uprawnień może pociągać za sobą następujące konsekwencje:

- uprawnienia organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w formie przedstawionej w przepisach ramowych, powinny zostać zdefiniowane na poziomie Unii Europejskiej;
- uprawnienia organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być określone, w oparciu o uzgodnienia zawarte na poziomie Unii Europejskiej, przez parlamenty krajowe, a jednocześnie należałoby dopuścić i uregulować przenoszenie uprawnień z wymiaru sprawiedliwości na organy bankowe;
- prawa osób trzecich są określone w prawie upadłościowym, które należy zmienić w celu uwzględnienia szczególnego systemu bankowego, lub parlamenty krajowe powinny przyjąć odrębne ustawodawstwo;
- w każdym razie Komisja stwierdza, że zmienione przepisy powinny być zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza z prawem własności, prawem do skutecznego środka odwoławczego i do rzetelnego procesu sądowego.

3.4 EKES zgadza się z wnioskami Komisji, iż koszty związane z ramami wynikają z możliwego wzrostu **kosztów finansowania** dla instytucji, spowodowanego usunięciem domniemanej pewności wsparcia ze strony państwa oraz kosztami związanymi z funduszami na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Komitet podziela obawy Komisji, że te zwiększone koszty mogą zostać przeniesione na klientów lub akcjonariuszy poprzez obniżenie stopy depozytów, zwiększenie stopy procentowej kredytów⁽⁵⁾ i opłat bankowych lub zmniejszenie dochodów kapitałowych. W przeprowadzonej przez Komisję ocenie skutków stwierdza się, że choć banki będą musiały ponieść „pewne” dodatkowe **koszty operacyjne, ogólne koszty działalności i opracowania planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji** będą „pomijalne” lub „nieistotne”⁽⁶⁾.

3.5 Obawy banków, że **koszty** będą dalekie od pomijalnych, podważyła zarówno Komisja, jak i partnerzy społeczni. Komitet zgadza się z opinią Komisji odnośnie do potencjalnych długoterminowych korzyści związanych z ramami. Każde państwo członkowskie powinno uważnie oszacować **krótko- i średniookresowy wpływ kosztów** na wszystkie zainteresowane podmioty przy opracowywaniu przepisów krajowych, w których należy uwzględnić ich szczególne potrzeby i uwarunkowania.

3.6 EKES z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną przez Komisję propozycję ustanowienia unii bankowej z jednolitym mechanizmem nadzorczym (SSM) i uważa, że obecne ramy

prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zostać zmienione zgodnie z funkcjonowaniem nowego mechanizmu. Jednocześnie Komitet zdaje sobie sprawę, że połączenie nadzoru europejskiego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na szczeblu lokalnym praktycznie nie może skutecznie funkcjonować, zwłaszcza w razie upadłości instytucji o znaczeniu systemowym prowadzących działalność w kilku państwach członkowskich. Idealnym rozwiązaniem byłoby uzupełnienie kompetencji europejskich w zakresie regulacji bankowych i nadzoru o europejskie kompetencje w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ubezpieczenia depozytów⁽⁷⁾. Komisja zamierza zaproponować jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁽⁸⁾, ale obecnie trudno ocenić, kiedy mogłoby się to stać.

4. Uwagi szczegółowe

4.1 Plany naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

4.1.1 Należy zwrócić szczególną uwagę na **potrzebne zasoby ludzkie**. Opracowywanie planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji to **wysoce wyspecjalizowane zadanie**, a znalezienie wśród pracowników banków i administracji publicznej ekspertów dysponujących niezbędną wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem jest niełatwe. Główny problem **organów nadzorczych oraz organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji** będzie polegał na zdobyciu odpowiednich zasobów ludzkich, dysponujących szczególnie i dobrze rozwiniętymi umiejętnościami zawodowymi. Tego problemu nie da się uniknąć, ponieważ niezawodność planów oraz wiara w odpowiednią interwencję będą uzależnione od **wysokiego profesjonalizmu** całej konstrukcji.

4.1.2 EKES zgadza się z propozycją, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwymi organami, opracowywały plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i aktualizowały je co najmniej raz do roku. Powinny one zawierać różne opcje zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Komitet jest przekonany, że możliwe byłoby ulepszenie opracowywania i aktualizowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zarówno na poziomie poszczególnych instytucji, jak i grup, gdyby w ten proces zostały włączone również banki, jak zasugerowano w komunikacie Komisji COM(2010) 579 final⁽⁹⁾ oraz ocenie skutków dołączonej do wniosku dotyczącego dyrektywy⁽¹⁰⁾, lecz nie w samej dyrektywie. W istotnych kwestiach, o ile to właściwe, należy również zasięgnąć profesjonalnej opinii innych zainteresowanych podmiotów, na przykład organizacji konsumenckich lub przedstawicieli związków zawodowych itp., na które mogą wpłynąć plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4.1.3 Zaangażowanie organów nadzorczych i organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wraz z instytucjami kredytowymi, byłoby niewystarczające, jeżeli plany mają

⁽⁵⁾ Komisja oszacowała, że wyższe koszty finansowania mogą wpłynąć na inwestycje i obniżyć tempo wzrostu PKB o 0,1–0,4 % rocznie, zob. sporządzona przez Komisję ocena skutków, SWD(2012) 166, s. 69 oraz SWD(2012) 167.

⁽⁶⁾ Ibidem, s. 68.

⁽⁷⁾ Zob. ERRS, Sprawozdania Naukowego Komitetu Doradczego, „Forbearance, resolution and deposit insurance” [„Zwłoka w prowadzeniu działań, restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja oraz ubezpieczenia depozytów”], nr 1/lipiec 2012, s. 23.

⁽⁸⁾ Zob. COM(2012) 510 final.

⁽⁹⁾ Zob. COM(2010) 579 final, Unijne ramy zarządzania w sytuacji kryzysu w sektorze finansowym, s. 6.

⁽¹⁰⁾ Zob. sporządzona przez Komisję ocena skutków, SWD(2012) 166, s. 26, 64 oraz SWD(2012) 167.

podlegać ocenie z punktu widzenia interesu publicznego. Banki centralne są najważniejszymi podmiotami do przeprowadzenia takich ocen. Oceny dotyczące tego, czy jednostkowe plany naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kilku instytucji mogą być wdrażane jednocześnie w sytuacjach systemowych, lub dotyczące zakresu, w jakim rozwiązania jednostkowe miałyby wpływ na cały system finansowy w kontekście krajowym lub transgranicznym, wymagają podejścia makroostrożnościowego. Biorąc pod uwagę wiedzę specjalistyczną i doświadczenie banków centralnych, są one najważniejszymi podmiotami do stosowania tego podejścia, a EKES zaleca umożliwienie im udziału w procesie oceny planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z punktu widzenia interesu publicznego, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu ich niezależności. Być może w przyszłości EBC, jako bank centralny oraz jednolity organ nadzorczy, powinien przeprowadzać również podobne oceny planów banków.

4.1.4 Należy podnieść wymagania dotyczące poufności w odniesieniu do instytucji kredytowych, a także ich planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Specjalne postanowienia dyrektywy powinny gwarantować ściśle przestrzeganie poufności właściwych informacji przez wszystkie organy, instytucje i zainteresowane podmioty, które biorą udział w procesie opracowywania, aktualizacji i oceny planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków.

4.2 Wsparcie finansowe w ramach grupy

4.2.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje proponowane przepisy umożliwiające wprowadzenie ujednoczonych zasad i warunków, zgodnie z którymi zapewniane będzie wsparcie finansowe w ramach grupy, ale jednocześnie ostrzega, że konieczne jest dobre wyważenie ochrony interesów i praw odbiorcy wsparcia i podmiotu udzielającego wsparcia w przypadkach braku między nimi porozumienia dotyczącego wsparcia. Komitet w pełni popiera postanowienia art. 19 ust. 1 i zwraca uwagę na potrzebę rozszerzenia wymogów zawartych w art. 19 ust. 1 lit. f), aby dodatkowo obejmowały wszelkie **wyższe wymogi dotyczące funduszy własnych i płynności**, nakładane przez organ regulacyjny państwa, w którym siedzibę ma podmiot udzielający wsparcia.

4.3 Zarządca nadzwyczajny

4.3.1 Najważniejsze warunki uruchomienia procedury wyznaczenia zarządcy nadzwyczajnego, o których mowa w art. 24 ust. 1, powinny podlegać decyzji właściwych organów⁽¹⁾. EKES akceptuje konieczność zapewnienia elastycznych warunków uruchamiania procedur i większej elastyczności, dających właściwym organom pewien margines swobody, ale biorąc pod uwagę **istotną rolę i uprawnienia** przekazywane zarządcom nadzwyczajnym, Komitet rekomenduje zwiększenie poziomu pewności dla instytucji poprzez **ustanowienie jednoznacznych i wyraźniej określonych zasad i warunków uruchamiania procedur ich wyznaczenia**. Doświadczenie pokazało, że wczesne sygnały ostrzegawcze często mają **charakter jakościowy**, którego odbiór jest uzależniony od **doświadczenia i umiejętności organu nadzorczego** lub od

wydajnego zbierania informacji, a nie od modeli komputerowych i wskaźników. W takich przypadkach, przy braku jasno określonych zasad zwalniających je z odpowiedzialności za decyzje, organy nadzorcze mogą zwlekać z podjęciem inicjatywy, w ten sposób tracąc cenną szansę na wczesną i terminową interwencję. Jasno określone zasady i warunki uruchamiania procedur są niezbędne również dlatego, że w przypadkach faktycznego lub domniemanego nieprawidłowego zarządzania osoby trzecie mogą występować o odszkodowania nie tylko wobec zarządcy nadzwyczajnego z tytułu odpowiedzialności osobistej, ale również wobec **organu nadzorczego z tytułu niewłaściwej oceny tego, czy konieczne było wszczęcie procedury wczesnej interwencji, lub wyboru osoby powołanej na zarządcę nadzwyczajnego**.

4.3.2 Za pomocą dyrektywy wprowadza się określoną kolejność stosowania różnych środków wczesnej interwencji. Powołanie zarządcy nadzwyczajnego jest bardzo inwazyjnym środkiem wczesnej interwencji, który powinien być stosowany po wyczerpaniu mniej inwazyjnych środków. Jednakże mogą pojawić się okoliczności, w których sytuacja finansowa instytucji ulega zbyt szybkiemu znacznemu pogorszeniu i konieczne jest powołanie zarządcy nadzwyczajnego bez czekania na wdrożenie mniej inwazyjnych środków wczesnej interwencji, o których mowa w art. 23 ust. 1. W takich przypadkach możliwe powinno być powołanie zarządcy nadzwyczajnego nawet wówczas, gdy jeden z opisanych w art. 24 warunków jego powołania (tzn. „inne środki **podjęte** zgodnie z art. 23 nie wystarczają do zaradzenia temu pogorszeniu”) nie jest spełniony.

4.3.3 Komitet pragnie zachęcić Komisję do rozważenia sytuacji, w której powołanie zarządcy nadzwyczajnego mogłoby zainicjować masowe wycofywanie pieniędzy z banku, oraz do zaproponowania odpowiednich środków zapobieżenia temu zjawisku. W określonych przypadkach i sytuacjach powołanie zarządcy nadzwyczajnego może być dla rynku sygnałem, że bank przeżywał poważne trudności finansowe, i spowodować masowe wycofywanie depozytów. Sytuacja może być jeszcze trudniejsza w razie jednoczesnego powołania na szczeblu krajowym lub transgranicznym kilku zarządców nadzwyczajnych dla kilku banków, a sektor doświadczył masowego wycofywania pieniędzy z banków i kryzysu zaufania. Komitet jest przekonany, że należy ustanowić w dyrektywie określone przepisy dla zapobieżenia podobnym wydarzeniom na etapie wczesnej interwencji. Przyszły jednolity organ nadzorczy powinien mieć silną pozycję i dysponować odpowiednimi instrumentami skutecznego i terminowego radzenia sobie z podobnymi sytuacjami.

4.4 Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja

4.4.1 Konieczne są dodatkowe wyjaśnienia dotyczące uprawnień i zadań organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Podczas gdy właściwe organy/organy nadzorcze są odpowiedzialne za wczesną interwencję, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiadają za wybór i stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednakże w określonych przypadkach niektóre zadania są wykonywane zarówno przez organy nadzorcze, jak i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Na przykład w art. 27 ust. 1 lit. a) czytamy, że „właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością”. W zależności od decyzji podjętej przez państwa członkowskie organy nadzorcze mogą wykonywać zadania organów

⁽¹⁾ Właściwe organy muszą ocenić, czy i kiedy mają miejsce „znaczące pogorszenie sytuacji finansowej instytucji”, „poważne naruszenie przepisów” lub „poważne nieprawidłowości administracyjne, a inne środki podjęte zgodnie z art. 23 nie wystarczają do zaradzenia temu pogorszeniu”.

ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale te dwie funkcje powinny być rozdzielone, aby zminimalizować ryzyko zwłoki⁽¹²⁾. Komitet chciałby zachęcić do ustanowienia jasnego rozróżnienia między misją i zadaniami organów nadzorczych oraz organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do określenia terminów podejmowania przez nie interwencji. Komitet uważa, że procedury oceny i powiadamiania dotyczące warunków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny opierać się na jasnym podziale zadań różnych zaangażowanych organów i powinny zostać uproszczone w celu przyspieszenia podejmowania decyzji oraz prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4.4.2 Skierowany do **organu zarządzającego** instytucji wymóg **powiadamiania właściwego organu** o opinii, zgodnie z którą instytucja znajduje się lub może się znaleźć na progu upadłości, byłby całkiem słuszny, gdyby nie wątpliwości dotyczące terminu powiadomienia właściwego organu przez organ zarządzający instytucji. Dotychczasowe doświadczenia pokazały, że powiadomienie może nastąpić z opóźnieniem spowodowanym różnymi przyczynami, z których jedną są wątpliwości dotyczące zgodności z przepisami dotyczącymi wymogów kapitałowych. EKES uważa, że jeżeli inicjatywę pozostawi się w całości w rękach zarządu banku, **decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może** zapaść zbyt późno. Art. 74 powinien nie pozostawiać wątpliwości co do tego, że organy nadzorcze mają prawo i możliwość powiadomienia organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez czekania na informację ze strony zarządu banku, o ile uznają, że warunki uruchamiania procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały spełnione, ale powiadomienie o nich jest opóźnione. W art. 101 ust. 1 lit. d i ust. 2 państwa członkowskie powinny być zobowiązane do nałożenia wysokich kar na zarządców banków, którzy łamią przepisy zawarte w art. 74 ust. 1, a nie w art. 73 ust. 1, jak stwierdzono w dyrektywie.

4.4.3 Art. 27 ust. 1 lit. c) odnosi się do sytuacji, w której „działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym”. Jeśli chodzi o ocenę interesu publicznego, banki centralne są najwłaściwszymi podmiotami do tego, aby zabrać głos w tej sprawie, ze względu na ich wiedzę specjalistyczną i doświadczenie w zakresie oceny stabilności finansowej, ciągłości istotnych usług, ochrony środków publicznych i ochrony depozytariuszy. Włączenie ich do organów, które dokonują oceny tego, czy spełnione zostały warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jest słuszne, ale należy umożliwić to na wcześniejszym etapie, zwłaszcza w przypadku ocen dokonywanych w odniesieniu do kilku instytucji w kontekście krajowym lub transgranicznym. Być może w przyszłej unii bankowej EBC, w ścisłej współpracy z Europejską Radą ds.

Ryzyka Systemowego, byłby właściwszym i lepiej przygotowanym podmiotem do dokonywania analogicznych ocen w kontekście interesu publicznego, zarówno jako bank centralny, jak i jednolity organ nadzorczy. W tym kontekście szczególnie przydatne byłoby stworzenie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4.4.4 Interes publiczny związany z upadłością banku uzasadnia **podział strat** odmienny od zwykle stosowanego w systemach niewypłacalności; z tego względu we wniosku tworzy się szczególną hierarchię roszczeń, zgodnie z którą w pierwszej linii znajdują się akcjonariusze, a następnie niezabezpieczeni wierzyciele zgodnie z kolejnością określoną w art. 43. EKES nie wyraża sprzeciwu wobec zaproponowanej hierarchii roszczeń, ale pragnie zwrócić uwagę na to, że z technicznego i prawnego punktu widzenia „wierzycielami” są również wszyscy **depozytariusze/klienci**. Art. 2, z wyjątkiem „zainteresowanych wierzycieli”, nie zawiera definicji „wierzycieli” i „depozytariuszy” oraz ich różnych rodzajów. EKES z zadowoleniem przyjąłby jasne definicje tych terminów, w szczególności pamiętając, że hierarchia depozytariuszy i wierzycieli nie jest obecnie ujednolicona w państwach członkowskich.

4.4.5 Depozyty rządowe są różnie traktowane w poszczególnych państwach członkowskich. Mogą należeć do zobowiązań kwalifikujących się do umorzenia lub konwersji długu bądź być z nich wyłączone, w zależności od tego, czy należą do depozytów ubezpieczonych (do określonej kwoty) i w zależności od tego, czy są sekurytyzowane. Ponadto depozyty rządowe, które stanowią zobowiązania kwalifikujące się i mogą podlegać umorzeniu lub konwersji długu, to w rzeczywistości środki podatników. Czy operację umorzenia lub konwersji długu, w której wykorzystuje się środki publiczne, można jednak faktycznie uznać za umorzenie lub konwersję długu?

4.4.6 We wniosku przyznaje się organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji szerokie uprawnienia w zakresie tworzenia hierarchii zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji długu. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma nawet prawo do umorzenia zobowiązań wobec wierzycieli komercyjnych lub handlowych, o ile nie uzna ich za mające „zasadnicze znaczenie dla prowadzenia [...] bieżącej działalności” (art. 38 ust. 2 lit. e) ppkt (ii)), co oznacza, że na przykład wierzytelność wobec dostawcy usług gastronomicznych lub hotelowych może zostać umorzona, jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzna, że takie usługi nie „mają zasadniczego znaczenia”. **Zasada równości wierzycieli** stanowi filar procedur niewypłacalności i **musi być przestrzegana również** w tym przypadku.

4.4.7 EKES rozumie potrzebę zapewnienia, by instytucje miały w swoim bilansie odpowiednią kwotę zobowiązań kwalifikowalnych, które mogą być przedmiotem decyzji o umorzeniu lub konwersji długu. Emisja instrumentów dłużnych, które mogą podlegać umorzeniu lub konwersji długu, może okazać się trudnym zadaniem, ponieważ zaciemnieniu ulegnie różnica między długiem podporządkowanym a niezabezpieczonym długiem uprzywilejowanym. Na mniej rozwiniętych rynkach może się to okazać trudniejsze, droższe, a nawet niemożliwe w okresie kryzysu, zwłaszcza kryzysu systemowego. Komitet

⁽¹²⁾ W COM(2010) 579 final wyjaśnia się, że każde państwo członkowskie powinno wskazać organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który będzie miał uprawnienia w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Umożliwi to państwom członkowskim utrzymanie obecnych mechanizmów krajowych, w ramach których ministerstwo finansów, bank centralny lub system gwarancji depozytów mogą być odpowiedzialne za restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. Komisja zauważa, że w wielu systemach prawnych organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są właściwie oddzielone od organów nadzorczych i uważa, że takie rozdzielenie ma istotne znaczenie dla zminimalizowania ryzyka zwłoki. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć charakter raczej administracyjny niż sądowy.

zaleca ostrożne rozważenie i skalibrowanie propozycji ujednoczonego stosowania minimalnych wymogów dotyczących zobowiązań kwalifikowalnych na szczeblu Unii, które ma być zapewnione w drodze aktów delegowanych Komisji, przy uwzględnieniu stopnia rozwoju lokalnego rynku finansowego w każdym państwie członkowskim.

4.4.8 Konieczne są dodatkowe wyjaśnienia i doprecyzowania dotyczące instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Aby zminimalizować wszelką niepewność wśród inwestorów, należy ustanowić jasne zasady dotyczące zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji oraz warunków progowych ich zastosowania.

4.5 Aspekty prawne: prawa osoby trzeciej

4.5.1 Wydaje się, że prawa osoby trzeciej stają się podrzędne wobec praw uznanych w prawie upadłościowym większości państw członkowskich. Postrzeganie **interesu publicznego przeważa nad ochroną praw jednostek**, a przy podziale strat stosuje się odmienną logikę. Art. 78 umożliwia podważenie decyzji organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przed sądem, ale ogranicza je do legalności decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, sposobu wykonania tej decyzji oraz adekwatności ewentualnie przyznanego odszkodowania. Decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie może zostać wstrzymana, ani też nie podlega jakimkolwiek automatycznemu zawieszeniu. Nawet w przypadku unieważnienia decyzji organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prawa osoby trzeciej są ograniczone do odszkodowania za poniesione straty (art. 78 ust. 2 lit. d)).

4.5.2 W sytuacjach nadzwyczajnych, na przykład zagrożenia upadłością banku, normalne procedury niewypłacalności są z pewnością nieodpowiednie; jednak szeroki zakres uprawnień przyznanych organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w połączeniu z ograniczonymi uprawnieniami do odszkodowań przyznanymi osobom trzecim, **budzi wątpliwości dotyczące rzetelności prawnej proponowanych ram**. W wielu państwach członkowskich, zwłaszcza w tych, w których obowiązuje prawo precedensowe, sądy prawdopodobnie byłyby skłonne chronić swoje uprawnienia do rozpatrywania roszczeń o sądową kontrolę wszelkich decyzji podejmowanych przez organ administracyjny, o ile jednostka lub grupa może dowieść, że poniosła straty na skutek tej decyzji.

4.5.3 Obawy wyrażone w powyższym ustępie były podważane przez wiele środowisk, zarówno ze względów prawnych, jak i społecznych, zatem EKES pozostawia tę kwestię ocenie organów prawodawczych. Zwraca jednak uwagę na pewien istotny aspekt: jeżeli ktokolwiek uzna, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zarządcy **poważnie naruszyli etykę zawodową**, jedynie sędziowie dysponują pewnym rodzajem immunitetu z tytułu decyzji podejmowanych w sądzie, ale żadne przepisy lub postanowienia nie mogą rozszerzyć tego przywileju na organ administracyjny, na przykład organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który z tego względu może **być pociągnięty przed sądem do odpowiedzialności za straty**. W takim przypadku kwoty wypłaconego odszkodowania pochodziłyby ze **środków publicznych**.

4.6 Finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

4.6.1 Komisja rozpatrywała już finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w dwu komunikatach – w sprawie bankowych funduszy naprawczych i w sprawie unijnych ram zarządzania w sytuacji kryzysu w sektorze finansowym⁽¹³⁾. Obecny wniosek dotyczący dyrektywy stanowi doprecyzowanie propozycji przedstawianych wcześniej w dwu komunikatach. EKES przedstawił już swoje stanowisko odnośnie do tych komunikatów w dwu opiniach⁽¹⁴⁾. W obu przypadkach Komitet wyraził poparcie dla zgłoszonych przez Komisję propozycji ustanowienia jednolitej sieci finansowanych ex ante krajowych funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zalecił uważne zaprojektowanie sieci, przy jednoczesnym uwzględnieniu szczególnych warunków w każdym państwie członkowskim.

4.6.2 W dyrektywie proponuje się, by koszty niepokryte przez akcjonariuszy i wierzycieli były pokrywane z dodatkowych środków finansowych z sektora bankowego; w razie potrzeby możliwe byłoby odwołanie się do wsparcia z funduszy gwarancji depozytów. EKES z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie jednolitych zasad opartych na składkach ex ante na fundusze gwarancji depozytów oraz fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Kryteria dotyczące składek ex ante na fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wydają się być właściwe i realistyczne w odniesieniu do obecnej sytuacji; warunki gospodarcze i finansowe mogą jednak nieoczekiwanie ulec zmianie, czego byliśmy świadkami w ubiegłych latach. Biorąc pod uwagę, że fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji potrzebowalyby 10 lat na zapewnienie pełnego pokrycia kosztów, EKES sugeruje ustanowienie **zasady, zgodnie z którą możliwe byłyby okresowe zmiany kryteriów dotyczących składek ex ante**.

4.6.3 EKES rozumie potrzebę solidarności i akceptuje propozycję wprowadzenia wzajemnych pożyczek między mechanizmami finansowania (art. 97) oraz wzajemnego wsparcia krajowych mechanizmów finansowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie grupy (art. 98). Jednak realizacja proponowanego wzajemnego wsparcia mechanizmów finansowania przed osiągnięciem przez nie ich docelowej wielkości i określonego stopnia ujednoczenia może się okazać trudna. Większość państw członkowskich zgadza się, że ich fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz fundusze gwarancji depozytów powinny opierać się na finansowaniu ex ante, ale część z nich nadal preferuje finansowanie ex post. Wymogi art. 97 ust. 2 i art. 98 będą stanowić problem dla krajów, w których banki centralne nie mogą udzielać pożyczek zgodnie z art. 96 i 98. Komitet pragnie zachęcić Komisję do określenia konkretnych działań i zaleceń służących pokonaniu trudności i przyspieszeniu procesu ujednoczenia.

⁽¹³⁾ Zob. COM(2010) 254 final i COM(2010) 579 final.

⁽¹⁴⁾ Zob. opinia EKES w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Europejskiego Banku Centralnego „Bankowe fundusze naprawcze”, Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 16, oraz opinia EKES w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Centralnego „Unijne ramy zarządzania w sytuacji kryzysu w sektorze finansowym”, Dz.U. C 248 z 25.8.2011, s. 101.

4.6.4 Choć Komitet zgadza się z potencjalnymi korzyściami wynikającymi z ewentualnej synergii związanej z istnieniem jednej instytucji do spraw funduszy gwarancji depozytów oraz funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, to takie rozwiązanie zdaje się być obecnie wyzwaniem dla niektórych państw członkowskich, gdy wiele systemów gwarancji depozytów jest niedofinansowanych. Komitet z zadowoleniem przyjmuje obrane przez Komisję podejście umożliwiające każdemu państwu członkowskiemu podjęcie decyzji, czy woli ono jeden, czy dwa mechanizmy finansowania (fundusze). Jednocześnie EKES zaleca ustanowienie w dyrektywie przepisów zapewniających to, że każdy fundusz gwarancji depozytów będzie mógł spełniać swoje główne zadanie polegające na zapewnieniu stałej ochrony depozytariuszy detalicznych.

4.6.5 EKES z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz stworzenia europejskiego systemu mechanizmów finansowania, który mógłby zapewnić to, że wszystkie instytucje UE podlegałyby jednakowo skutecznym przepisom dotyczącym finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zapewnienie skutecznego finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy jednakowych warunkach we wszystkich państwach członkowskich, leży w najlepszym interesie każdego państwa członkowskiego, a także jednolitego rynku finansowego, ponieważ przyczynia się do stabilności i jednakowych warunków konkurencji. Komitet pragnie zachęcić do możliwie jak najszybszego określenia realistycznego planu działania na rzecz ustanowienia przyszłego systemu mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Bruksela, 12 grudnia 2012 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON
